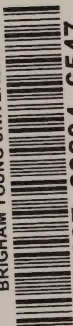
Sånger
för
Söndagsskolan


BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY
3 1197 23204 6547

Aug Moravitt

Sept. 23 Sunday
callas till 2 voter
Namn på Larare

Song 33
Bön Aug Swanson
Protokoll lästes up
Föreslaget och ant
Song 13
Closses adores

SÅNGER

FÖR

DE SISTA DAGARS HELIGES SÖNDAGSSKOLOR

SÅNGER

FÖR

DE SISTA DAGARS HELIGES SÖNDAGSSKOLOR

ANDRA UPPLAGAN

KÖPENHAMN
UTGIFVEN OCH FÖRLAGD AF
ANDREAS PETERSON
1900

N:o 1.

Morgonrodnans strålar träda
Utur natten, som har flytt;
Zions fana många gläda,
Allt upprättas nu på nytt.

Hedningsskara! Högt beprisa
Och beröm blott Jesus Krist;
Ty helt snart han själf skall visa,
Att hans ord upfyllas visst.

Jordens store! Liksom agnar
Skall vår fiende förgås!
Ondskans motstånd intet gagnar,
Guds afsikter skola nås

Ifrån himlen — fram ur jorden,
Sanning kom så skön och ren;
Zions ljus från vest till norden
Sprider ut sitt klara sken.

N:o 2.

I vårt sköna Deseret,
hvar ett hem är oss beredt,
Ser man barnen nu i skaror springa om;
Dessa muntra, ädla små,
som må lära att förstå
Evangeliet, Gud sände förr'n sin dom.

Kör:

Lyssna nu till barnasången!
O, hur den dock ljuder skön!
När i oskulds rena vår
de lik änglar om oss står,
Höjer själen sig till Gud med tack och bön,

Man dem tidigt lära må,
deras tunga passa på,
Samt behärska hvarje lidelse och
lust;
De må lära höflighet,
med hvarandra hålla fred
Och rättsinnighet och vördnad i
sitt bröst.

Och hvar morgon, de uppstå,
och när de till hvila gå,
Böja de sig ödmjukt ned i bön
till Gud,
Bedja honom om beskydd
för sig själf och älskad släkt,
Och om kraft att lyda evangelii bud.

N:o 3.

Närmare, Gud, till dig;
Närmare dig;
Fast å den smala stig
För du dock mig.

O, hur jag längtar här!
Tung bördan ofta är.
När får jag komma där
Närmare dig?

Världen är kall och tom —
I skuggor höljd!
Ensam jag vandrar om,
Främling, förföljd;
Tanken dock gläder mig:
Snart går jag hem till dig —
Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig.

Medan jag vandrar här,
Räck mig din hand!
Styrk mig, o, Fader kär,
Skänk mig din And'!
Och när du kallar mig,
Glad går jag hem till dig,
Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig.

N:o 4.

Kom vänner, låt oss sjunga en sång
Till vår himmelska broder och vän;
:,: Hand i hand vi gå modigt vår
gång
Till vårt älskade bergkransta hem.
:,: Sjungen högt och var glad. :,:

I hans namn vi uppsända vår bön,
Följ honom, om än vägen är trång,
:,: Under lofsång så ljuflig och skön;
Hvilka toner, o, hör deras klang!
:,: Sjungen högt och var glad. :,:

Vi skall samlas i Zion en gång,
Hvarje broder och syster och vän;
:,: Då tillsammans vår jublande sång
Vi om Jesus skall sjunga igen.
:,: Sjungen högt och var glad. :,:

N:o 5.

O, Gud! Jag sof så tryggelig
Inunder ditt beskydd;
Din änglavakt höll vård om mig
I natten, som är flydd.

Därför haf tack, o, Fader kär!
Att du är misskundsam;
Nu i den dag, som inne är
Mot målet för mig fram.

Din Son min morgonstjärna blif,
Och lykta på min stig;
Mig kraft i hårda striden gif,
O, Gud, jag beder dig!

Hjälp mig att visligt dag för dag
Undvika ormens list;
Mig närmare intill dig drag —
Till lifvets stad till sist.

O, må jag alltid tänka på
Det mål jag når en gång;
Att jag erfarenhet må få
På himlavägen trång.

Gif nåd och kraft att jag blir van,
Att följa dig, o, Gud!
Hjälp mig att tro din frälsningsplan,
Förbundets änglabud.

Att då min afton närmar sig
Och jag kan säga gladt:
Tag, käre Fader, mig till dig
Från världens kalla natt!

Gif, att då Kristus komma må
Med gudahärens mängd,
Att bo på jorden, jag kan få
En lott — en härlig ängd.

N:o 6.

Gör hvad är rätt, ty natten förvandlas,
Gud skall regera på rättvisans sätt:
Änglarna öfver oss se hvad som handlas,
Se hvad vi verka; gör hvad är rätt!

Kör:

Gör hvad är rätt, hvad än följderna blifva,
Kämpa för frihet, för sanning och rätt;
Trygg i ditt hjärta du kan dig hängifva,
Gud dig bevarar; gör hvad är rätt!

Gör hvad är rätt, snart faller tyrannen,
Länge har tårarna kinderna vätt;
Oket ej trycker den ärlige mannen,
Sanning går framåt; gör hvad är rätt!

Gör hvad är rätt, var lugn, oförfärad,
Framåt, gå framåt, ditt mål skymtar
lätt;
Salighetskronan skall bli dig förärad,
Zion dig väntar, gör hvad är rätt!

N:o 7.

Nu höres åter Jesu bud,
Som då han vandrade
På jorden, utsänd ifrån Gud,
Med tolf apostlarne.
Nu „sanningsrösten“ ljuder:
„Omvändelse och dop“,
Och hvarje själ den bjuder:
Dig skilj från satans hop!

Men den som obotfärdig är
Och ej omvänder sig,
Då salighetens dag är när,
Han går på mörkrets stig.

Märk, himlens dörr är dopet,
Guds präster nycklarne;
Men här'mot höres ropet
Af alla hycklarne.

Vår Frälsar, själf har gått den väg
Till härligheten förr;
Kom, käre vän och afsked säg
Från den som synden gör!
Sen lifvets frukt du skördar:
Lycksalighetens lön —
Du syndens skuld afbördar,
Då blir du ren och skön.

N:o 8.

Jag tjänar Gud, mens jag är ung,
Och från min barndomsvår;
Min tunga, för dig, Fader, sjung
Hvar dag och år för år!

Jag prisar dig, som gaf mig namn,
Föräldrar, släkt och vän
I Zions ljufva modersfamn —
Tack, pris och tack igen!

För far och mor jag tackar Gud,
De lära mig ditt ord,
Att jag må hålla dina bud
Och lefva sällt på jord.
Styrk mig, min vandring fasthet gif,
Så att jag bildas här
För det celestiala lif
Bland Zions gudahär.

Då ungdomsskönhet virar sig
En krans af evigt grönt,
O, visdoms brunn, jag söker dig,
Ditt språng är friskt och skönt!
O, må jag evigt till ditt pris
Bland Zions släkten gå,
Och må jag glad i paradis
Invid din tron få stå!

N:o 9.

Mel: There is beauty all around.

Sällhet finner man på jord
I ett älskadt hem;
Det finns fröjd i hvarje ord
I ett älskadt hem;
Frid och glädje finnas där;
Himlen synes jorden när
Tiden ilar ljufligt hän
I ett älskadt hem!

Kör:

Älskadt hem!
Älskadt hem!
Tiden ilar ljufligt hän
I ett älskadt hem.

Fröjd man finner; äfven frid
I ett älskadt hem;
Aldrig finns oenighet
I ett älskadt hem,

Rosor blomma under fot,
Jorden är en lustgård god,
Lifvet blott en glädjens flod
I ett älskadt hem.

Vänligt smilar himlen ned
På ett älskadt hem.
Man är fylld med kärlighet
I ett älskadt hem.
Härligt ljuder bäckens sång,
Hvarje ord har liflig klang,
Salig är vår himmelgång
I ett älskadt hem.

N:o 10.

God och vänlig alltid var,
Svik ej din tro!
När din plikt du gör mot hvar'
Har ditt hjärta ro.

Aldrig träd på syndens stig!
Sky all last och hyckleri!
Då är du delaktig i
Salighetens ro.

Lär då rätt att känna Gud
I barndoms år!
Efterlef hvart Herrens bud,
Som nedskrifvet står!
Gör din plikt, ej tiden spill —
Väl du kan, om blott du vill —
Oförskräckt sträf framåt, till
Du målet når.

I din ungdoms vår begynn —
Ja, med stor flit —
Mot all världens last och synd
Trons goda strid!
Kämpa för sanning, svik den ej!
Framåt! Gå den smala väg!
Ty till lif den förer dig —
Till hvilan skön.

Om tiden är benyttad
På denna jord,
Lönen, när vår strid är ändad,
Då skall blifva stor.
Himlens portar öppna stå,
Åt hvar trofast att ingå;
Om vi detta mål skall nå,
På oss beror.

N:o 11.

När från nattligt hviloläger,
Du i dag stod upp;
Gaf du lof för natten flydda?
Bad du Gud från ondt dig skydda
Under dagens lopp?
O, hvad makt i böneorden;
Bönen lifvar trötta fjät.
Så, hvad nu dig sker på jorden,
Bönen ej förgät!

Då du i ditt hjärta gifvit
Rum för vredens makt;
Bad du väl om nåd och styrka,
Tillgift ge, och hämd ej yrka,
Såsom Frälsarn sagt?

När på sorgfri stråt dig mötte
Sorg och pröfning svår;
Sökte du i ödmjuk ifver,
Med den balsam bönen gifver,
Läka hjätats sår?

N:o 12.

Mel: Home, sweet home.

Då världen är kall som den mörkaste natt
Och allting i lifvet dig synes så mörkt,
Då höres i anden — från ofvan — härned
En stämma som hviskar: „I mig har du fred.“

Kör:

„Kom, kom, kom hem till mig!
Jag bjuder dig frälsning. I mig
har du fred.“

När lofsångens toner från hjärtat
gå ut,
Till andakt vi samlas och prisa
vår Gud,
Då känna vi åter den vänliga röst,
Som uti vår pröfning vill skänka
oss tröst.

När lifvet tycks slockna och döden
är när
Och vi måste skiljas från dem
vi ha kär,
Då ljuder det åter från änglarnas
kor,
Att „döden är lifvet“ för alla,
som tror.

N:o 13.

Mel.: O, thou Rock of our salvation.

O, du salighetens klippa,
Jesus, världens Frälsar' stor,
Från din flock låt mig ej slippa,
Förr'n du äga skall vår jord.

Kör:

Samlas omkring dygdens fana;
Den omring' med ynglings makt;
För den fram på lifvets bana;
Stå hvar dag vid den på vakt.

Mot all synd då upp att strida —
Upp, enhvar för dygd och rätt!
Sanning låtom oss ej svikta;
Segern då vi vinna lätt.

Framåt, fram, vi glada sjunga,
Medan vi oss tränga fram —
Sträfven som en barnaskara
Att i himlen nå ett hem.

När vår seger då är vunnen,
När vår sträfvan är fulländt,
När vår fiende är bunden,
När hans makt ej mer är kändt.

Kör:

Då, o, salighetens klippa,
Jesus, världens Frälsar' stor,
Låt mig aldrig från dig slippa,
När du äga skall vår jord

N:o 14.

Mel.: Break not the Sabbath day.

Låt hvarje hjärta fröjdas
Vid sångens melodi! —
Och alla små inbjudas
Med oss att stämma i —
Lofprisen högt den gode Gud!
Och till hans välbehag
Vi hålla vill det stora bud
Om Herrens hvilodag.

Kör:

Så kom, min vän,
Till skolan hän,
Och lär den rätta väg,
Som förer fram
Mot himlens hamn,
Där trångmål finnes ej!

Då solen skönt förgyller
Hvar mark och skog och by,
Då skönhet jorden fyller,
Då samlas vi på ny;
Och glädjas här som vänner små,
Vår Gud till välbehag —
Hvar vi hans vilja lära må
På Herrens hvilodag.

O, lilla vän låt orden,
Med höflighet och flit,
Dig fröjda här på jorden!
Bruk' väl den korta tid;

Låt sannings ljus dig leda fram,
Och strid för Herrens sak!
Din söndagsskola aldrig glöm
På Herrens hvilodag!

N:o 15.

Mel: Låt Zion i sin prakt stå fram.

Kom, bröder, systrar, I som fram
På kunskaps väg vill gå!
I söndagsskolans kära hem
Vägledning I skall få.
Här strömmar visdomskällan klart;
Här frid och glädje bo;
Här fröet lägges ned, och snart
Det spira vill och gro.

Vi sjunga vill Jehovas pris
Med fröjd och glädje stor.
Vi skola känna än hans ris,
Och glädjas, ty vi tror,

Han agar den, som han har kär
Förvisst det är till gagn —
Se, därför nu vi samlas här
Och lofva högt hans namn.

Vår far och mor vi lyda vill
Och hjälpa hvarje tid;
Och våra lärare därtill
Vill glädjas åt vår flit.
Kom syskon, nu med sång vi vill
På banan framåt gå!
Den krona, som oss hörer till,
Skall vi vid målet få.

N:o 16.

Mel: Welcome, welcome, Sabbath morning.

Var välkommen söndags morgon,
Med din himmelsändta fred;
Var välkommen, bort med sorgen,
Nu till bön vi falla ned.

Lärarna nu kärligt bjuda
Oss till söndagsskolan hän,
Där med flit för oss uttyda
Sannings ord från himmelen.

Hör, sabbatens klockor ringa,
Hör, det klingar rundt omkring,
Nu är söndagsskolans timma,
Barnaskaror komma in.
Hör, de sjunga, o, hur ljufligt
Ljuder barnarösters klang;
Renhet, oskuld, intet syndigt
Hörer till vår skolesång.

Här i helig, ödmjuk andakt
Sjunga vi vår Frälsar's pris,
Med vårt hjärtas åtrå frambragt
Söka den, som gör oss vis.
Här ur sannings rena källa
Fritt vi öka vårt förstånd.
O, hvem vill den tid förspilla,
Som i skolan njutas kan!

Här vi möta släkt och vänner,
Och föräldrar komma med.
Vi vill sträfva, ty vi känna,
Att det tjänar till vår fred.
När på pröfnings stig vi vandra,
Blifva vi i tron så stark,
Glad vi sjunga med hvarandra,
Ty vi känna Herrens verk.

N:o 17.

God morgon, mina vänner små,
Vi bedja vill till Gud,
Att vi må tro och kunskap få
Att hålla Herrens bud.

O, låt oss alla hand i hand
Hvarandra leda fram;
Vi knytas fast vid trohets band
I söndagsskolans hem.

Nu änglarna de lyssna till
Och bringa Gud vår bön!
Själf Herren oss besvara vill
Och skänka oss vår lön.

Håll därför fast, du lilla hand,
Må du ej blifva trött;
Gud själf vill skänka dig sin And',
När alltid du gör rätt.

Då är det lätt att vandra fram,
På den rätta vägen.
I Zion finna vi ett hem,
Om vi mot målet sträfven.

N:o 18.

Mel: Israels hopp pånytt upplifvas.

Hör hur juleklockan ringer
Öfver hela världen ut!
Budskap åter till oss bringar
Om vår Frälsar' och vår Gud,

Som till jorden är nedkommen
För att bringa hopp och fred,
Och han vill nu förrän domen
Bjuda oss sin salighet.

Dock till oss ej julen bringar
Större glädje, än vi har.
Juleklockan för oss klingar
Alltid lika hög och klar;
Ty hvar dag vi gå på jorden,
Är för oss en julefest,
Från den tid, vi döpta vorden
Och blef Herrens nattvardsgäst.

Dock den stund, då Herren valde
Joseph till sitt sändebud,
Han sitt vittnesbörd har burit,
Att han talte med sin Gud;
Denna dag, vår största glädje
Och vår rätta julefest,
Då förbund med Gud vi gjorde
Blef vårt sinn' och hjärta lätt.

Glädlig jul, nu önskas alla!
Glädlig jul, hvar själ på jord!
O, att inga tårar falla,
Bröd ej fattas något bord,
Må nu alla tungor sjunga
Ifrån dal och upp till fjäll:
Glädlig jul, till gamla, unga,
Och en treflig julekväll!

N:o 19.

Du upplyftande minne,
Ur min själ ej försvinne!
:,: Då jag ljuset fick skåda :,:
Då i dopet jag gick
Och förlåtelse fick.

Låt oss framgå och värka,
Att allt folk det må märka,
:,: Offra Herren all ära :,:
Gå i Frälsarens fjät!
Det förflutna förgät!

Du välsignade kära!
Må vi sprida din ära,
:,: Såsom stjärnor på himlen :,:
Du oss älskat så god,
Oss förlöst med ditt blod.

Fritt må världen förfölja,
Ingen sanning vi dölja,
:,: Friskt vi strida och segra :,:
För det ljus som är tändt
Och det bud Gud har sändt.

N:o 20.

Mel: America.

Välsigna, Gud, ditt folk!
Och sänd oss andens tolk!
Hör oss, o, Gud!
Då sorger oss nedböjt,
Då ovän sig upphöjt,
Då hjälpen länge dröjt,
Hör oss, o, Gud!

När fiendernas här
Ditt Zion kommer när,
Med allmakt bjud!
Sträck ut din starkhets arm!
Utgjut din grymma harm!
Men slut intill din barm
Ditt folk, o, Gud!

Oss skydda med din hand,
När öfver haf och land
Ditt straff utgår!
När upprörd våg och vind
Oroar själ och sinn',
Som för de böljor bind!
Du, Fader vår!

När riken rusta sig,
Och ämna föra krig
Med dunderljud;
På dina barn gif akt —
Utsänd din änglavakt,
Och fräls oss, som du sagt,
O, store Gud!

N:o 21.

Mel: Hard times.

Låt oss hejda vår jubel vid lif-
vets tåreflod
Och till nästans sorger skåda hän;
Där en klagosång ljuder, som
isar i vårt blod —
O, armod, kom ej mer igen!

Kör:

Det är sorgens sång från de svaga —
Sorg och armod, viken härifrån!
Nöden länge har vistats uti vårt
ringa hem,
O, armod, kom ej mer igen!

Men's i glädje vi svärma med dans
och med musik,
Månget barn vill husvill sjukna in —
De i tysthet då sucka, dock säger
deras blick:
O, armod, kom ej mer igen!

Se dödsbleka jungfrun, som sträf-
var i sitt hem,
Medan sorg hennes krafter tära hän.
Änskönt hon söker smila, vill
tårar tränga fram —
O, armod, kom ej mer igen!

Denna sång vill man höra på lif-
vets vilda haf —
Den har framträngt till mången
vänlig kust —
Ännu den ljuder stilla vid mån-
gen älskad graf,
Men nedanför är allting tyst.

N:o 22.

Mel: Beautiful Hill of Zion.

I tanken jag ser det förlofvade land
Och längtar att vandra därhän,
Där blommor nu trifvas i öknens sand
Och lofsånger höras igen.

Härliga dalar — heligas hem —
O, hur jag längtar att bo ibland dem!

I drömmen skådar jag bergena i
väst
Med tempel, som spira mot sky,
Där fattigman ock är en välkom-
men gäst,
Där pilgrimen nu finner skydd.

Tusenden själar bakom bergena bo,
Som vistats i babel en tid;
Men Herren dem hörde, som på
honom tro;
Från trängsel han förde dem dit.

Hoppet mig upplifvar — tanken
gör mig glad,
Att om jag blott trofast går fram,
Jag också skall skåda den heliga stad
Och där bland Guds folk få ett hem.

N:o 23.

Lifvet försvinner i hast som en
dröm,
År efter år ila bort.
Tiden försvinner likt brusande
ström,
:,: Hastigt den skyndar så fort. :,:

Dagen som gått kommer aldrig igen,
Så lyder växlingens bud;
Dock blir ej glömt hur vi an-
vända den,
:,: Ty det står tecknat hos Gud. :,:

Barn ryckas bort från föräldrar
och lek,
Ynglingen ligger där död;
Jungfrun på båren hon hvilar så
blek
:,: Nyss var hon blomstrande röd. :,

Fader och moder de lämna de små
Gifvande jorden sin gärd;
Dödsängeln kallar, och vi måste gå
:,: In i den eviga värld. :,:

Minns då, o, mänska att tiden den
flyr
Lifvet så hastigt går om.
Sök att begagna minuten så dyr
:,: Tänk på Guds rättvisa dom. :,:

N:o 24.

Vak upp, hör rösten ljuder
Från Zions murar än!
Se, nådens Gud oss bjuder
En bättringsdag igen;
Men snart skall budet fara
Från lifvets förste ner,
Och i hans namn förklara,
Att tid ej gifves mer.

Vak upp, förr'n domen skallar!
Fly mörker, kom till ljus,
Den gode herden kallar,
Kom till hans fårahus!
Se, dörrens öppning leder
Till Lammets bröllopssal --
En brud han sig bereder
Af frälsta släkters tal.

Vår konung är Messias,
Vår Gud, Emanuel,
Till frälsning han Elias
Har sändt till Israel.
De forna villogångar
Ej längre vandren på;
Om fienden er fångar,
I kunnen ej bestå.

Till änden snart det stundar,
Då domen skall utgå;
Sitt rike Herren grundar,
Som skall för evigt stå.

Bryt sönder mörkrets bojor!
På tecknen gifven akt!
I folk i slott och kojor
Erkännen Herrens makt!

I mänskor hvilka hvimlen
Omkring i syndens natt!
Ett bud är sändt från himlen,
Som skänkt en härlig skatt;
Ty Mormons bok upptäcktes,
Förbundets bok kom sen —
Från sömnen många väcktes,
Och vandra i dess sken.

N:o 25.

Pris' Gud, från hvem hvart goda kom,
Och du, ren änglaskara from,
Med oss uti förbundets band;
Pris' Fader, Son och helge And!

N:o 26.

Förfäras ej du lilla hop,
Fast fiendernas larm och rop,
Från alla sidor skalla!
De fröjdas åt din undergång,
Men deras fröjd ej blifver lång.
Låt du ej modet falla!

Den sak är Guds, gack i ditt kall,
Och i hans hand dig anbefall,
Så rädds du ingen fara!
Hans Gideon skall än bli spord,
Som Herrens folk och Herrens ord,
Skall manligen försvara.

I Jesu namn vårt hopp är visst,
Att de gudlösas våld och list,
Ej oss, men sig förstöra,
Till hån och spott de skola bli,
Med oss är Gud, med honom vi,
Och segern oss tillhörer.

N:o 27.

Förlossarn för Israel, vårt ljus
och vår tröst,
Till jorden skall komma igen;
Hans folk, det betryckta, skall
snart blifva löst
Af kungen, vår broder och vän.

Vi veta han kommer till helgonens
tal,
Och sätter i Zion sitt bo;
Ej längre vi dväljas i dödsmörk-
rets dal,
Men ingå till hvila och ro.

I otro och mörker ditt Israel låg,
Och ropte i öknen till dig;
Vår fiende gladdes när sorger
han såg
Oss möta på främmande stig.

Den fäderna trodde på, Israels
Gud,
Med huldhet har tänkt uppå oss;
Han gaf oss af nåd sina rätter
och bud,
Och sade: „Du skall ej förgås.“

Nu frimodig var, oss Guds rike
skall ges,
Då Israel arfvet undfår;
På tidernas tecken det tydligt
kan ses,
Att frälsningens timme snart slår.

Hvad doldt var i himmeln och
hemligt på jord,
Det är uppenbaradt igen;
Är tolkadt af änglar, och sannin-
gens ord
Kungöres af trofaste män.

N:o 28.

Vår Gud, vi dig åkalla,
Mottag vår sång och bön,
Välsigna du oss alla,
Sänd andens pant till lön!
Nu är det andaktstimma
För oss, som samlas här,
Låt mången själ förnimma
Att ordet sanning är.

Upplåt för dem som söka,
O, Gud, din nådeport
Att de din hjord må öka,
Så snart de bättring gjort;
Ditt bud om frid och frälsning
Till oss du skickat har,
Det är från dig en hälsning,
En morgonstjärna klar.

Högtlofvad skall du vara,
O, store kärleks Gud!

Du vill din nåd förklara
Med änglars sändebud.
Ack, lös du syndafången,
En träl i denna stund
Och led med anden mången
Till döpelsens förbund!

N:o 29.

Till polens kalla gränser,
Till Indiens ängd så huld,
Till flodens strand, som glänser
I Afrika af guld;
Där pisangträden blomma,
Till palmbevuxen jord,
De ropa oss att komma,
Med Kristi dyra ord.

Guds allmakt har där säte,
Där syns hans fingers spår,
Dock mänskan, hans beläte,
I syndens mörker går,

Väl han och där förnöjer
Med gåfvor utan mått;
Men hedningen sig böjer
För döda gudar blott.

Vi, som hans nåd fått smaka,
Hans ljus betrakta få,
O, skall vår ljusastaka
Inunder skäppan stå?
Må frälsning, frälsning skalla,
Må Herrens ord bli sändt!
Till dess bland folkslag alla,
Messias namn blir kändt!

Hans pris må vinden bära,
Och vågorna ge svar,
Tills, likt ett haf af ära,
Från pol till pol det far!
Till dess vi frälsta skåda
Guds Lam, som dödadt var,
Bland oss för evigt råda,
Vår Konung, Gud och Far.

N:o 30.

Jag är främlig, jag är en pilgrim;
Blott en afton, blott en afton bor
jag här.
Gör mig ej hinder, ty jag vill följa
Guds folk till strids genom ök'n
och bölja.
Jag är främling, jag är en pilgrim;
:,: Blott en afton, :,: bor jag här.

Resemåltid i hast jag tager,
Som en jagad; som ett ilbud
stannar ej.
Jag står omgjordad kring mina
länder,
Har vandringsstafven i mina händer.
Resemåltid i hast jag tager,
:,: Som ett ilbud, :,: stannar ej.

Lammets måltid mig saligt hugnar,
Som en försmak, blott en för-
smak af hans ro.

Med fötter tagna ur träldomsbandet,
Jag går att finna det goda landet;
Lammets måltid mig där skall hugnas
:,: I en evig :,: evig ro.

Till det landet mitt öga blickar,
Evigt strålar, evigt strålar solen
där;
Ty främlingslandet är mörkt och
farligt,
Där går jag vilse och stapplar
snarligt.
Till Guds Kanaan mitt öga blickar,
:,; Evigt strålar, :,: solen där!

Babel har ej den ro jag söker;
Nej, jag längtar, nej, jag längtar
till Guds stad.
Där gråter ingen, där slutar nöden,
Där bor ej synden, dit når ej döden.
Babel har ej den ro jag söker;
:,: Nej, jag längtar, :,: till Guds stad.

N:o 31.

Zion, när på dig jag tänker,
Känner hjärtat himmelsk lust;
Hårdt mig trycka babels länker,
Långt från älskad hemlandskust;
Men som dufvan med sitt blad,
Söker jag den sköna stad.

Jag är lik en skymfad fånge,
På en långt aflägsen strand;
Fast fiender äro många,
Kämpar jag för Zions land
Att med frälsta släkten där
Bo och se min Frälsar' kär,

Här mig nöd och fara hotar,
Än jag är i främlingsland,
Men likväl jag icke knotar —
Lik en svårt betungad man,
Korsets bana vandrar jag
Väntande en salig dag.

Ja, den dag må snart inträda,
Då jag ibland helgons tal
Skall i Faderns hus mig gläda,
Uti öknens fria dal;
Då skall babels töcken fly
Bort från Zions eld och sky.

Tankarna sig trånfullt svinga
Till den tid, jag höra skall
Klockorna i Zion ringa,
Som förkunna babels fall.
Då är jag så säll och glad —
Hjälp mig Gud till Zions stad.

Käre bröder och medäldste,
Öfverallt på denna jord!
Låt oss samla hem de frälste,
Föra dem till Herrens hjord,
Och när vi ha samlat dem,
Gå vi in i glädjens hem.

N:o 32.

Morgon mellan fjällen;
Klara bäck och flod,
Sorlande mot hällen,
Sjungen: Gud är god!

Dagen se vi bräckas,
Fram går ljusets flod,
Dalarna, som väckas,
Svara: Gud är god!

Daggens klara droppe
Lik en pärla stod,
Lärkans sång där oppe
Tolkar: Gud är god!

Blomman på sin stängel,
Som på ängen stod,
Skön liksom en ängel,
Vittnar: Gud är god!

Skogens foglar sjunga
Med ett glädtigt mod,
Där på kvist de gunga,
Kvittra: Gud är god!

Själ, vak upp, och svara
Dem med nyfödt mod!
Höj din lofsång klara:
Gud, vår Gud, är god!

N:o 33.

O, hur sällt, att lycklig vakna
nu jag fått,
Och att intet nödgas sakna
af allt godt;
O, min Gud, vill du nu märka
sångens ton,
Och uti mitt hjärta värka
hoppet, tron.

Ledd af dig, vill jag blott göra
hvad du vill,
Att jag alltid måtte höra
Jesus till;
Får jag alltid tätt mig luta
till ditt bröst,
Att jag fri från kval må njuta
frid och tröst.

Må jag lifvas af din Anda
städs förnöjd.
Må jag ock min sång få blanda
i den höjd,
Där ditt Zion dig lofprisar
utan slut;
Där ditt under du bevisar,
tolkar ut.

När min lefnads afton skymmer,
sol går ner,
Lifvets glädje från mig rymmer
mer och mer;

Blifve för mig nedergången
till min ro,
Början till den nya sången
i Guds bo.

N:o 34.

På hoppets vingar
jag far så glad,
Och budskap bringar
om Zions stad,
Jag sår, jag hoppas
hvar än jag är,
Och ordet knoppas
och frukter bär.

Men stormar brusa
så mången gång,
Och löfven susa
den dagen lång,

Och kvistar härjas
af ödets hand —
Men några värjas
likväl ibland.

Men samma öga,
som stormar ser,
Och från det höga
ger solsken ner,
Det skådar ständigt
hvad nyttigt är,
Och så behändigt
är alltid när.

Se härpå bygger,
jag ock mitt hopp,
Och hoppas trygger
når sol går opp,
Och går den neder
på himmelen,
En finns, som leder
den fram igen.

Och hur det ändras
och hur det går,
Jag ej förändras;
jag tror och sår
Samt hoppas skörda
en gång till slut,
När pliktens börda
jag härdat ut.

N:o 35.

Förlösas skall jorden den vida,
Så hafva vi skriften förstått —
På elddopets prof ses hon bida,
Sitt dop uti vatten hon fått;
Hon då skall Guds helgon tillhöra
Som vågat och vunnit sin strid:
Och Jesus, dess konung, skall föra
Sin spira på jorden i frid,

Då krigståg af jordens nationer
Om länder och riken ej förs;
Trumpetens ljud, svärdslag, kanoner
På slagfält, i rymden ej hörs;
Men sånger till Fridsförsten höras
Af Gudars och helgonens kör;
Ja, guldharpors strängar då röras,
Hosianna till Gud man då hör.

Den späde skall drifva på bete —
Ja, björnen bland kor och bland får
Och pardern samt ulfven vi vete
Bland kalfven och fålen då går;
Och lejon vid lam skall då vandra,
Och barnet vid ormen ha fred.
Då djuren ej hata hvarandra,
Sen draken till afgrund far ned.

Och Adam, „den gamle af dagar",
Då ses med sin drottning så skön;
Då skapelsen frigjord ej klagar,
De goda få ärfva sin lön.

Då forntidens öfverstepräster,
Ja, Abel och Enok, vi tro
Ej aktas som främmande gäster —
I staden med grundval de bo.

Bereden, bereden nu eder,
Som bären den snöhvita skrud,
Nu seger till festen oss leder,
Om kröningens dag få vi bud;
Ack, kämpen till blodet trofasta,
Ej rädds någon annan än mig;
Men efter fullkomlighet hasta,
På sanningens heliga stig!

Då jorden utaf oss skall ägas
Som kungar och präster i fred;
Ja, evigt lifskronor tillvägas
För oss och till barnena med.
Ej något vår kunskap försvagar,
Vi känna då gudarnas Gud,
Och utgrunda himlarnas lagar,
Guds visdom och kärlekens bud.

N:o 36.

Nu vi oss församla här,
I ditt namn, o, Frälsar' kär.
Slut kring oss förbundets kedja
När vi sjunga, tala, bedja,
Sänd du öfver oss din frid!

Låt din Ande bland oss bo,
Styrka oss i hopp och tro,
Må han hålla oss i tuktan,
Skänka glädje, hopp, gudsfruktan,
Att vi gå i dina spår!

Frälsar', Herre, broder, Gud,
Måtte evangelii bud
Utaf många själar höras,
Som till Fadern återföras —
I vårt samfund drag dem in!

Kärleks första stora bud
Lärde du oss, milde Gud!
När i kärleken vi vandra
Ha vi sällskap med hvarandra,
Samt med Fadern och hans Son.

Store Gud! Din kärleks haf
Vet ej några gränser af;
Om vi oss i dop nedsänka
Vill du salighet oss skänka,
Arfverätt bland Zions folk.

N:o 37.

Lofsjungen vår Frälsar' med jubel och sång,
Han viste oss vägen och styrer vår gång,
Att vi kunna frälsas i hans paradis,
Och där honom lofva på änglarnas vis.

Men vänner, besinnen, han blott med sitt blod
Borttager vår synd om vår bättring är god,
Så att vi städs kämpa mot ondt af all makt,
Det sig mellan Herren och människan lagt.

O, vänner, hör orden, ty Gud talar dem!
Så framt I åtlyden, så för han er hem
Från babylons virrvar, som nu står för fall;
Ack, bruken nu tiden, hör Frälsarens kall!

O, saliga gjädje, du himmelska ro!
Då en gång vi skåda hvad här blott vi tro;

När Kristus skall komma, vår
förstfödde bror,
Och gifva oss plats ibland helgo-
nens kor.

Därför käre bröder, vår himmel-
ska släkt!
Ack, må vi stå klädda i bröllopets
dräkt!
Vi då ibland helgonens samling
så stor
Uppstämma: „Hosianna, vår Gud
bland oss bor!“

N:o 38.

Sabbatsdagens helga stunder
Skänkte du oss kärleks Gud,
Att betrakta nådens under
Genom evangelii bud.

Dina gåfvor rikt ubredas
För vår blick och för vår själ,
Af Guds ande vi beredas
Till vårt eget högsta väl.

Mörker människan betäcker,
Af naturen syndens slaf,
Gärna lucifer utsläcker
Ljuset, som oss himlen gaf —
Han i mörkret vill förnöjas
Och utöfva sina spel;
Men af ljuset vi upphöjas
Och få härligheten hel.

Sanningen är nu uppgången
Öfver hela jordens vidd,
Ut ur fängslet löses mången.
Kampen är nu snart utstridd;
Löste Israels barn uttåga
Till en samlingsort i väst,
Ljus och sanning där upplåga.
Där Guds folk visst trifvas bäst.

N:o 39.

Vi här nu församlade äre
Att frambära Faderens pris,
Och Sonens, vår Frälsar', den käre,
På barnens enfaldiga vis.

Vi tacka dig Fader nu åter,
Att du oss på jorden har satt,
För budskap om frälsning du låter
Oss finna den dyraste skatt.

Vi tacka för kunskapens lära,
Som Adam har fattat på jord,
Som leder oss Gudarna nära,
Till storfäst vid lifsrätters bord.

Vi tacka dig, du som allt kände
Förr'n jorden blef danad i grund,
För Sonen till jorden du sände
Att sluta med stoftet förbund.

N:o 40.

Morgonen upprinner så härlig
och skön,
Ljuset af himlen oss gläder;
På Herrens välsignelser vi nu
få rön,
Zion som brud nu sig kläder.
Öknarna som Eden så blomstrande
framstå.
Tusenden förlöste med sång till
Zion gå.
:,: Tecknen vi nu skåda, var
vaken, gif akt!
Frälsarens ankomst sig närmar. :,:

Salighetens dag för Guds folk
rinner opp,
Fröjdas få unga och gamla;
Tempel högt sig häfva på bergs-
ryggens topp,
Folken till högtid sig samla.

Zion majestätiskt på klippegrund
står fast,
Babylon hågkommes och störtas
om i hast.
:,: Tecknen vi nu skåda, var
vaken, gif akt!
Frälsarens ankomst sig närmar. :,:

Tusenårets gryning så härlig
uppgår
Öfver de heligas läger,
Zion nu förhärligas år ifrån år,
Satan snart välde ej äger,
Israel välkomnar sin konung —
fritt från tvång,
Änglarna uppstämma en halleluja
sång:
:,: Babylon är fallen och Zion
är fri,
Frälsarens ankomst vi skåda! :,:

N:o 41.

Blomstra som en rosengård
Skola öde rymder,
Under Herrens makt och vård,
Under jubelhymner.
Mötas skall i stråledans
Libanons och Karmels glans,
Sarons ljufligheter.

Herren kommer, Gud med oss,
Ormens välde krossar.
Bjuda skall han ovän trots,
Han sitt folk förlossar.
Allt betalas då till slut;
Fienden skall jagas ut,
Som försköt Guds nåde.

Blindas ögon öppnas då,
Och de döfva höra,
Fjärran folk till Zion gå
Att Guds verk utföra;

Ja, de halta löpa snällt,
Stammar, som för mållös' gält,
Höja klart sin stämma!

Så i Herrens helgedom
Esaias spådde;
Tiden rann och Joseph kom,
Änglars ord oss nådde.
Babel mognas för Guds dom,
Zion ut af trängsel kom —
Paradis af öknen.

N:o 42.

O, sköna ljus från himlens troner,
Som bragte lif i dödens tid
Till jorderikets mörka zoner,
Du hälsat Zion med Guds frid,
Med glädjens bud om hvilans år
Och evighetens gyllne vår.

O, sköna ljus, som hjärtat gifver
En pant på Zions borgarrätt,
Som anden lös från stoftet rifver
Och gör vår Frälsar's börda lätt,
Du gifver gåfvor af Guds hand
Och tänder hjärtan uti brand.

O, lifvets ljus, du klara låga,
Du visar vägen för de små!
O, sanningssvärd! O, andens båga!
Du mäktig skall till seger gå;
Mot dig ej satan kan bestå,
Och intet vapen framgång få.

O, gudomsljus, som skall förklara
All världen ifrån pol till pol!
Som strålar om den hvita skara
Från himlens ljus ochLammets stol;
Du härliggörer visst hvar man,
Som här på jorden ljuset fann.

N:o 43.

En grundval var lagd innan jorden blef till,
Bygg därpå med tröst, kära själ du som vill!
Hvad Herren förkunnar har mening och grund,
Omvänd dig och tro, gör i dopet förbund.

Eho du än är, så väl frisk som ock sjuk!
Vid tarflighets kost eller kungelig duk;
Om när eller fjärran, på land eller sjö,
Så önskar ej Herren att någon skall dö.

Om än genom pröfning han låter dig gå,
Sin nåd och sitt bistånd du ständigt skall få,
Du skall icke skadas i luttringens ugn;
Han rensar sitt folk — var blott tacksam och lugn.

Den själ, som till Jesus sin lit hafver satt,
Skall icke förgätas i mörker och natt;
Men hon skall befrias trots helvetets makt,
Förmedelst sin nåd, han det lofvat och sagt.

N:o 44.

Hur säll och fri, jag mig i anden känner
Sen jag med Gud i dopet gjort förbund,

En längtan i mitt hjärta städse
bränner,
Att mänskor väcka upp ur syndens blund.

Om Gud jag vittna vill på
många stränder
Upp till höga isbetäckta nord,
Och kanske äfven uti andra länder
Dit Herren kallar mig på denna
jord.

O, hjälp mig, Gud, att jag må
kunna bära
De pund, du lägger ned uti min
hand!
Är jag bland dem, som skulle
hafva ära,
Att lösa själar utur lögnens
band?

O, nej, jag är för ringa till allt
detta,
Af blygsel höljer jag mitt anlete;
Men Gud, de tunga bördor du
vill lätta,
Ditt faders öga städse mig kan se.

Så är jag säll, och vet att Fadern
finner
Den rätta vägen, som jag van-
dra bör,
Af längtan ljuft mitt fulla hjärta
brinner
Och på Guds andes tysta vink
jag hör.

Hvart steg, som jag skall taga,
känner Herren
Och målet dit, hvart hän han
förer mig;

Han står mig bi, han dröjer aldrig fjärran,
Han följer mig på Zions himlastig.

N:o 45.

Långt från hemmet, långt från vänner,
Som en främling går jag här
Och min blick och tanke vänder
Dit, där mina kära är.
År och dagar synas långa
För mig här att ensam gå,
Och jag tänker många gånger:
När mån jag dem skåda få?

Oft' jag beder: Käre Fader,
Du, som känner min oro,
Du, som för mig omsorg drager,
Stå mig bi och styrk min tro;

Låt din And' min själ hugsvala;
Må han leda mina steg;
Må han hjärtats sorger hindra
Och mig skänka salig fred.

Gud, jag önskar att dig tjäna
Medan jag är här på jord;
Låt mig därför ej allena
Här förkunna dina ord.
Fader, jag dig ödmjukt beder,
Gif mig visdom, tro och mod,
Ty, om blott din And' mig styrker,
Blir min kraft att verka, god.

Fader, lyssna till de böner,
Som af hjärtat sändas dig;
Se till dina svaga söner,
Som i stoftet böja sig;
Låt oss känna, se, förnimma,
Att med dig vi allt förmå,
Och då pröfvotiden slutat
Låt oss hvila hos dig få.

N:o 46.

Hvar är det land, som längtansfullt vi söka?
Hvar dag som gryr vår trängtan känns sig öka;
När dagen flyr vi detta land ej funnit,
Fast hjärtat brunnit.

Blott lifvets krafter i det land sig röja,
Där blomstren dofta, gyllne ax sig böja,
Där ingen suck man drar, den luft man andas
Med kärlek blandas.

Där, i det land, städs sommarvinden susar,
Där foglar sjunga och där floden brusar,

En fridens hälsning ren till hjärtat talar,
Och oss hugsvalar.

Ännu ett töcken oss från landet stänger,
Vår bön, men ej vår blick till Fadern tränger,
Ack, såge vi hans anlet', och oss slöte,
Intill hans sköte!

Ack, när så mycket skönt i hvarje åder
Af skapelsen och lifvet sig förråder,
Hur skön då måste självfva källan vara,
Den evigt klara!

O, ljusets, fridens, salighetens källa!
Din klara våg skall ock för oss uppvälla,

Ty Gud oss förer till dess friska flöden
Igenom döden.

Förtrösta blott och hoppas, bed, försaka,
Oss landet vinkar, vi få se och smaka
Hur ljuft där är, och sjunka i hans armar,
Som sig förbarmar.

Snart till den kust, där böljor sig ej häfva
Lik arkens trötta dufva skall du sväfva.
Till Herdens famn lik frälsta lammet ila,
Och där få hvila.

N:o 47.

Vårt land, vårt land, vårt arfveland,
Ljud högt, du ljufva ord!
Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
Ej sänks en dal, ej sköljs en strand
Mer älskad än vår byggd i nord,
Än våra fäders jord.

Vårt land är fritt, ej slafveri
Där smider tvångets block,
All världen far oss stolt förbi,
Och dalen, som vi samlas i,
Den skys af hedningarnas flock —
Vi älska landet dock.

Vi älska våra strömmars brus
Och våra källors språng,
Vi älska slätten, skogens sus,
Vår stjärnenatt, vårt sommarljus
Hvad örat hör, hvad ögat ser
Oss friska känslor ger.

O, land, du tusen helgons land,
Hvar fred och trohet byggt!
Där himlens Gud med nådig hand
Oss gaf ett land, vårt framtids land;
Var för din ringhet aldrig skyggt!
Var Zion, glad, var tryggt!

Din blomning, sluten än i knopp,
Snart mognar ur sitt tvång;
Se, ur vår kärlek skall gå opp
Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp,
Och högre klinga skall en gång
Guds helgons jubelsång.

N:o 48.

O, min Fader, du som tronar
I din boning ofvan skyn!
När får jag din närhet njuta,
Och ånyo se din syn?

Från din helga himlaboning
Anden har i tiden gått,
I min första späda barndom
Där din ömma vård jag fått.

I en afsikt vis och härlig,
Har du mig på jorden satt.
Himmelsk börd och släkt och vänner,
Allt är gömt i glömskans natt.
Mången gång en hemlig tanke
Hviskat: „Du är främling här“,
Och jag känner att jag vandrat
Från en öfverjordisk sfär.

Dig jag lärt att kalla Fader,
Genom Anden från dig sänd,
Men förr'n kunskapsnyckeln skänktes,
Grunden härtill var ej känd.
Icke är det fäder endast
Uti himlen? — Hör det svar,

Som förnuft och sanning gifver:
„Där du ock en moder har.“

När min svaga hydda lägges
Ned i jordens kalla grus,
Fader, moder, låt mig möta
Eder i ert kungahus!
När till sist jag har fulländat
Det hvartill jag sändes ner,
Låt med ömsesidig vilja
Mig få komma hem till er!

N:o 49.

Dig skall min själ sitt offer bära,
O, Fader, skapare och Gud!
Dig vill jag med mitt hjärta ära
Och dig med mina läppars ljud;
Med vördnad tänka på din nåd,
Din makt, ditt underfulla råd.

Du lif och varelse har gifvit
At allt i himmel och på jord:
Ditt stora, milda namn du skrifvit

Så i naturen som ditt ord.
I allt du dig förklarat har,
O, skapare och Gud och Far!

Du stadgat ordningen för tingen,
Du satt en gräns för pröfningen,
Men för vårt hopp, vår sällhet ingen;
Ty du, o, Gud, är kärleken.
Du allt på fadershänder bär
Och bönhör hvarje fromt begär.

Ej mörker mer mitt hjärta hindrar
Att se och vörda dina fjät:
Hvar stjärna som på fästet tindrar,
Är vittne om ditt majestät,
Och minsta lilja på min stig,
Är Gud, ett vittnesbörd om dig.

O, Herre, dig jag vill åkalla,
När aftonstjärnan framgår skön;
När morgondaggens pärlor falla,
Till dig jag höja skall min bön
Och aldrig glömma dina bud,
O, Fader, skapare och Gud!

N:o 50.

Att bedja, Gud, han själf oss bjöd:
Det fordrar ock vår egen nöd.
Den, som med troget hjärta här
Blir hörd af Gud, som hjärtat ser
Kan någon sällhet likna den
Att gå till Gud som till en vän?

Gif akt uppå ditt lefnadslopp:
Hvad har du väl till själl och kropp
Utaf dig själf? Allt är ett lån;
Allt gifs, allt kommer ofvan från,
Mer än du själf dig önska vet,
Och först och sist din salighet.

Bed trägen, bed i Jesu namn!
Då öppnar Gud en fadersfamn
Och gifver dig sin Andes nåd
Till ljus och hjälp i råd och dåd
Till hopp och tröst i sorgens tid
Till kraft och mod i andlig strid.

Bed ödmjuk, bed förtröstansfull,
Att Gud för dina synders skull
Ej vägrar bönen, men beskär
Hvad honom täckt, dig nyttigt är;
Ack, bed med ånger och med tro,
Så får du i ditt hjärta ro!

Med andakt fall för Herren ned,
Men för dig själf ej endast bed!
Försonlig, broderlig och öm,
Uti din bön ej nästan glöm:
Hans nöd, ack, som din egen känn,
Han vare ovän eller vän!

Hvad tröst för oss, o, store Gud,
Att nalkas dig med bönens ljud!
Ack, mana själf därtill vår själ
Och låt vår bön dig täckas väl!
Gud, låt vår bön af hjärtat gå
Och ej i blotta ord bestå!

N:o 51.

I blomman af min ungdoms dagar,
Hvem är jag skyldig tacksamhet,
Om ej den Gud, hvars milda lagar
Mig styrka skänkt och munterhet,
Och öppnat världens fält för mig
Där all hans godhet röjer sig?

Men då jag knappt har lagt till rygga
De första stegen af mitt lopp,
Hvem är, som skall dess fortgång
trygga
Och gifva stadga åt mitt hopp?
Dig ensam, Herre, tillhör det,
Som redan räknat mina fjät.

Ledsaga mig på rätta vägen
Bland villor och bland farors hot,
Att jag ej blind och oförvägen
Mot stenen stöta må min fot,
Och att jag ej i förtid trött,
Må gagnlöst se mitt lif förnött!

När i bekymmersamma öden
Jag oförfaren tarfvar råd,
O, gif mig dem, jag har af nöden,
Med fadersvishet, fadersnåd,
Och stapplar jag, så stöd mig mildt,
Förrän mig fallet från dig skilt!

Låt aldrig mig förmäten tänka,
Att den, som ung förglömt din lag,
Tids nog åt bättringen kan skänka
En bräcklig ålders sena dag!
O, hvem är den, som visshet fått,
Att morgondagen blir hans lott?

O, må jag visligt nyttja tiden
Till ditt namns ära och mitt väl!
Må nådens ljus och samvetsfriden
Beständigt vårdas i min själ,
Så skall jag möta oförskräckt
Min framtid, fast i moln betäckt,

N:o 52.

O, Gud, som mina steg ledsagar,
Ifrån min vagga till min graf!
Dig helgas främst bland mina dagar
Den dag då mig du lifvet gaf;
I ditt beskydd, min högste vän,
Jag lugn och lycklig firar den.

För svag är denna röst att lofva
Ditt milda, underfulla råd;
Allt, hvad jag äger, är din gåfva,
Allt, hvad jag njuter, är din nåd;
Hvad är, som jag dig offra vill,
Då allt, o, Gud, dig hörer till?

Att jag ifrån de späda åren
Fått i din kunskap växa opp,
Att faror, som mig följt i spåren,
Ej villat eller stäckt mitt lopp:
Dig tackar jag, o, Gud, därför,
Som växten ger och bistånd gör!

För allt som hugnat har min lefnad,
För mödors lön, för vänners tro,
För hälsa, dagligt bröd och trefnad,
För hyddans och för hjärtats ro,
Dig tackar jag, till tårar rörd,
Och vet, att jag af dig är hörd.

N:o 53.

Si huru godt och ljufligt är,
Att bröder kunna sämjas,
Att en den andre hafver kär
Och allas välgång främjas!
Som hälsokraft af balsam går,
Likså ett folk af endräkt får
Sin rätta kraft och hälsa.

Som daggen gör stor fruktbarhet,
När den af Hermon rinner,
Så trefnad föds af enighet,
Där Kristi kärlek brinner:

Där skall välsignelse och fröjd
Och allt, hvad själen gör förnöjd,
I råd och dåd förspörjas.

N:o 54.

Jag vet, på hvem jag bygger,
Jag vet, hvad fast består.
Jag hvilar därför trygger
När Babylon förgår.
Jag vet, hvad ej skall svinna,
Hvad aldrig falla kan
När vise gå som blinda,
Och vackla af och an.

Guds ord den klippan blifver,
Den trotsar makt och list,
Den man, som skydd mig gifver,
Det är min Herre Krist';
Hans And' är lifvets kärna,
Hans ord kan aldrig dö,
Han är den fasta stjärna
På tankens vilda sjö.

Jag vet, på hvem jag bygger,
Jag vet, hvad fast består.
Jag hvilar därför trygger
När Babylon förgår.
Det rösten är som ljuder
Från Guds profeters mun,
Det ord, som Jesus bjuder,
Det är min klippegrund!

N:o 55.

Tänk ej när till Zion I dragen
Att pröfning och sorg är förbi —
Att glädje I endast där smaken,
Samt strax blifven frälste och fri!
Nej! Guldet må luttras i ugnen,
Och vi måste pröfning utstå;
Ej frälsning då ännu är vunnen
Den vinnes, när målet vi nå.

Tänk ej, att allena de fromma
Och blott visa jungfrur finns där,

Att frestaren aldrig kan komma
I Zion, de helige när!
Nej! Dåliga ses bland de visa —
Ogräset bland hvetet än gror —
Men himmelens Herre skall visa,
Hvem värdigt hans Zion bebor.

Tänk ej eder gärning fulländad,
Att Zion är slöhetens hem,
Att Gud sina gåfvor skall sända
Till dem, som ej själf sträfva fram!
Nej! Där blott välsignelse vinnes
Af dem som arbeta med nit —
Hvad nu hos de helige finnes
Är frukten af arbet' och flit.

Tänk ej när till Zion I lända,
Att striden mot synden är slut!
Tänk ej all er svaghet till ända,
Fastän I från Babel kom ut!
Nej, nej! Se det fordras dock
ständigt

Mot frestelser vara på vakt;
På Herren förtrösta beständigt
Och uppå hans ord gifva akt.

N:o 56.

Glädje utan Gud ej finnes,
Utan Gud ej finnes frid;
Tom den lycka är, som vinnes,
Om vi glömma Gud därvid.
Men ej högsta nöd skall rycka
Glädjens känsla ur vårt bröst,
Om I både nöd och lycka
Vi förnimma Herrens röst.

Molnen våra blickar stänga,
Vanmakt tecknar våra spår;
Men till allt hans blickar tränga,
Öfver allt hans makt förmår.
Fadershjärtat i det höga
Vårdar barnahjärtats rätt:
Fadershand och fadersöga
Heter Guds regeringssätt.

Låt oss därför glada sträfva
Genom tidens dunkla lopp!
Och ej tröttna eller bäfva,
Ställande till Gud vårt hopp;
Låt oss i hans fruktan vandra
På den väg, som blifvit vår,
Och den högre väg ej klandra,
Där han själf i visshet går.

Stilla är hans gång och säker
Som hans milda stjärnors gång.
Våra hjärtans sorg han läker,
Löser våra bördors tvång,
Endast vi de bud hörsamma,
Dem han skref i våra bröst,
Och det nådens ord anamma,
Som är själens ljus och tröst.

Så vi känna, hur försoning,
Helgelse och sinnesro
På vår vandring, i vår boning,
Med oss vandra, bland oss bo.

Så vårt hjärta tröstligt minnes
Under lifvets sorg och strid:
Glädje utan Gud ej finnes,
Utan Gud ej finnes frid.

N:o 57.

O, säg, hvad är sanning? Den ädlaste sten
Af långt dyrare halt än metall,
Ja, den himmelska sanning är luttrad och ren
Då den stoltaste käjsare störtar, och sen
Hans krona bevittnar hans fall.

O, säg, hvad är sanning? Den dyraste skatt,
Lockar Gudar och dödliga dit
I oändliga djup, där den glimmar så ny —

Och högt upp bakom himmelens
blånande sky —
Den är värd all vår sträfvan
och flit.

Från hvarje tyrann ryckes spiran
i hast,
Såsnart rättvisans ljungeld slår ned;
Aldrig sanningens tempel för
stormvinden brast,
Ty dess grundval står evigt orubbe-
lig fast
Då afgrunden rasar så vred.

Ja, säg, hvad är sanning? Den
lögnen bortvrok
Lik en segrande drottning så rik;
Än då himlen går bort som en
sammanlagd bok
Och då jorden aflägger förgän-
gelsens ok,
Blir sanningen evigt sig lik.

N:o 58.

Att dig, o, Gud, mitt offer bära,
Min första känsla vara bör:
Min röst skall höjas dig till ära:
Mitt hjärta vet, att du mig hör.

Du är den Gud, som tima låter,
Att jag, bevarad, styrkt och nöjd,
Ur nattens glömska vaknar åter
Till denna nya dagens fröjd.

De krafter, hvilan återgifvit,
Välsigna deras bruk i dag,
Att på den väg, du föreskrifvit,
Jag vandrar i din viljas lag!

Låt för din röst som till mig ljuder,
Mitt öra aldrig sluta sig!
Gör mig så from, din lära bjuder,
Så lycklig, som hon lofvar mig!

N:o 59.

Den blida vår är inne,
Och nytt blir jordens hopp,
Nu fröjd får hvarje sinne,
Nytt lif får hvarje knopp.
Hur lifligt solen strålar —
Hur majestätisk mild —
För dödliga hon målar
Odödlighetens bild!

Förskönad står naturen
Uti sin högtidsdräkt.
Hvad ljuflig vällukt buren
På hvarje vindens fläkt!
Hvad prakt, hvad rikedomar,
Som skifta tusenfaldt!
Allt lefver, doftar, blommar,
För dig, o, mänska, allt!

I luft, i lunder höras
Mång' tusen fröjdeljud.
Skall ej vår tunga röras
Och lofva Herren Gud?
Skall ej vår frälsta anda,
Ur jordens sorger höjd,
Sin känslas offer blanda
Med all naturens fröjd?

Men må de glada sånger
Af rena hjärtan gå
Dem brottets agg och ånger
Besmitta aldrig må!
Må kölden i vårt sinne
Lik vinterkylan fly,
Och kärleken där inne
Lik vårens morgon gry.

Snart våren är förliden.
Men, Jesu, när oss blif!
Med oskulden och friden
Du oss din Ande gif,

Att hjärtats stormar tystna
Och själen uti ro
Till dina bud må lyssna —
På dina löften tro!

Låt ymnigheten flöda
Med glädjen kring vår bygd!
Gör landet rikt på gröda,
Gör folket rikt på dygd!
Som bröder må vi vandra
En stund i gruset än,
Som bröder se hvarandra
En gång hos dig igen!

N:o 60.

Snart ligger bojan krossad
I grafvens mörka klyft,
Och anden är förlossad
Och öfver jorden lyft'.

Jag re'n af änglar buren,
Hör himlaharpors ljud;
Han faller, skiljemuren,
Och jag får skåda Gud.

Med alla Herrens fromma
Jag till den staden går,
Där lifvets träd i blomma
Vid ljusets källa står,
Där tusen sinom tusen
Åtnjuta hvad vi tro;
Och i de sälla husen
Skall jag för evigt bo.

Och Herdens röst jag känner,
Som ropar mig vid namn,
Och mina forna vänner
De räcka mig sin famn,
Och här jag dem får bida,
Som lämnats efter mig,
En liten tid att lida
Ännu på korsets stig.

Så liden, tåligt liden
Och varen vid godt mod
Och Herrens dag förbiden
Och tron, att Gud är god!
Ack, för så liten möda
Hvad härlig lön han ger!
Här skall ej hjärtat blöda,
Ej ögat gråta mer.

Ty sorgerna och nöden
Ej hitta denna stråt,
Och icke mer skall döden
De goda skilja åt.
Ej synden skall besmitta,
Ej oron skall bebo
Det rike, de besitta
I helighet och ro.

O, klarhet, som fördrifver
All tidens dunkelhet!
O, härlighet, som blifver
Min lott i evighet,

Där alla tungor höja
Allfaderns lof och pris,
Och alla hjärtan röja,
Att Gud är god och vis.

N:o 61.

Morgonrodnan mig skall väcka
Till den helga sångens Gud:
Tidigt vill jag händer sträcka
Upp till Herren Gud, min Gud,
Och med hjärta och med tunga
Den Allsvåldige lofsjunga,
Hvilken ej det lof försmår,
Som af fromma läppar går.

Samma sol, som fordomtimma
Öfver Edens lunder brann,
För hvars strålar nattens dimma
Från en nyfödd jord försvann,

Se, hon lika härligt brinner,
Lika mild hon oss påminner,
Att med samma nåd och makt
Herren på sitt verk ger akt.

Herren Gud i alla tider
Är de frommas ljus och tröst,
Frid och salighet sig sprider
Af hans ord till alla bröst.
Han i alla evigheter,
Öfver allt hvad fader heter,
Är i himmel och på jord
Som den rätta Fadern spord.

Därför vill jag hoppfull möta
Allt hvad han mig förelagt,
Och mitt kall med trohet sköta
Och förbida hvad han sagt.
Glad som fågeln skall jag sjunga,
När jag går i dagens tunga,
Trygg i Herrens skygga bo,
När jag går till nattens ro.

Och när solens ljus sig röjer
För min blick ej mer en gång,
Örat hörer, tungan höjer
Här ej mera bön och sång;
Då skall öga, tunga, öra
Bättre skåda, sjunga, höra
Herrens nåd och härlighet
I en salig evighet,

N:o 62.

Hur ljuf, o, Gud, hur säll den lott
Att dig i Zion lofva;
Du, Herre, gifver oss allt godt,
Och daglig är din gåfva.
O, du, som hjärtats böner hört!
Af dig på rena läppar fördt,
Må hjärtats lof ock höras!

Du, som en fader, öm och huld,
Den ångrande förlåter,

Då nedertryckt af syndens skuld
Till dig han vänder åter;
Benådad, lugnad frälst och from
Han mättas i din helgedom
Af dina rika håfvor.

Din makt, din visdom och din nåd
Af jord och himmel tydes;
Du stillar folkens öfverdåd,
Ditt bud af stormen lydes,
Ditt namn i skarors fröjdesång
Från solens upp- och nedergång
Högtidligt återskallar.

O, världars Gud, hur skönt vår ängd
Din godhet oss förkunnar!
Hur flödar dina gåfvors mängd
Ur aldrig tömda brunnar!
En blick af nåd du sänker ned,
Och strax den ofruktbara hed
Af gräs och gröda höljes.

Du kommer, och i dina fjät
Det goda året träder;
Vid skenet af ditt majestät
I fröjd sig höjden kläder,
Och dälden är af hjordar fylld,
Af skördar slätten är förgylld,
Allt fröjdar sig och sjunger.

N:o 63.

Mel.: America.

Mitt land, du frihets härd,
För dig, mitt hjärtas gärd,
jag sjunga vill;
Land, där min fader dött,
Som pilgrims stolthet födt,
Från berg, där hjältar blödt,
sjung frihet till.

Mitt fosterland, du är
De fries hemort kär, —

hur ljuft ditt namn!
Jag älskar berg och dal
Och bäck vid klippan sval
Och höjd med tempelsal
i skogens famn.

Med vindens stilla sus,
Från trädens stolta brus
ljud frihetssång:
Hvar dödlig tunga väck,
Själf' bergens tystnad bräck,
All världen sjunge käck —
sjung dagen lång,

O, fädrens Gud! till dig,
Du frihets upphof, stig
vår lofsångs ljud;
Låt frihets helga ljus
Upplysa jordens grus;
Beskydda folk och hus,
vår kung, vår Gud!



REGISTER.



Nationaltrykkeriet, København K.